

Sygn. akt II C 864/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Hanna Wawrzyniak

Protokolant: Justyna Kowalik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) z siedzibą w W. kwotę 89 885,19 zł (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt pięć złotych dziewiętnaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) z siedzibą w W. kwotę 6524 zł (sześć tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1124 zł (tysiąc sto dwadzieścia cztery złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 864/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2016 roku (data wniesienia do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydziału Cywilnego) (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od A. D. kwoty 89.885,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanego wymagalna wierzytelność ww. wysokości, nabyta od (...) Bank (...) S.A., z którym pozwany zawarł umowę o kredyt o numerze (...) w dniu 15 maja 2009 roku (pozew - k. 2-7).

W dniu 25 kwietnia 2016 roku Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty - k. 8).

Na skutek wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, ww. nakaz zapłaty utracił moc w całości. Pozwany A. D. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany z ostrożności procesowej zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powoda i podniósł zarzut przedawnienia (sprzeciw - k. 16-21).

Postanowieniem z dnia 09 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie (postanowienie - k. 22-25).

Zarządzeniem z dnia 13 września 2016 roku Przewodniczący I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez wykazanie umocowania i pełnomocnictw, w terminie dwutygodniowym, pod rygorem umorzenia postępowania (wezwanie - k. 26). Pismem procesowym z dnia 27 października 2016 roku (data stempla poczty) pełnomocnik powoda uzupełnił braki formalne pozwu w terminie (zpo - k. 27).

Postanowieniem z dnia 01 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie z uwagi na wartość przedmiotu sporu (postanowienie - k. 69). Zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie przedstawił akta Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z prośbą rozważenia reasumpcji postanowienia z dnia 09 czerwca 2016 roku (zarządzenie - k. 76). Postanowieniem z dnia 08 maj 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uchylił postanowienie z dnia 06 września 2016 roku o przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej pozwanego w całości (postanowienie - k. 78v). Postanowieniem z dnia 08 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie (postanowienie - k. 79-81v).

Na termin rozprawy wyznaczony na dzień 18 stycznia 2018 roku nikt się nie stawił (protokół - k. 96).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 15 maja 2009 roku pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W. a A. D. została zawarta umowa kredytowa nr (...). (...) Bank (...) S.A. w W. udzielił tym samym A. D. kredytu. Pozwany A. D. nie wywiązał się przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku (...) S.A. w W. płatności w sposób ustalony w umowie kredytowej. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień umowy kredytowej, ww. bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienia i w dniu 22 lutego 2015 roku wypowiedział pozwanemu umowę kredytu. Na skutek złożonego przez bank pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu, umowa kredytowa uległa rozwiązaniu co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwanego kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego.

W dniu 26 lutego 2015 roku (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzając, iż A. D. jest zobowiązany do zapłaty na rzecz banku z tytułu umowy o kredyt bezpieczny kwoty 81.936,82 zł z tytułu niespłaconego kapitału kredytu wraz z odsetkami umownymi za okres od dnia 09 września 2014 roku do dnia 22 lutego 2015 roku, kwoty 167,17 zł z tytułu opłat naliczonych zgodnie z regulaminem banku oraz kwoty 80,76 zł z tytułu odsetek ustawowych w wysokości 8,00% w skali roku, naliczonych od kwoty kapitału kredytu od dnia 23 lutego 2015 roku do dnia 26 lutego 2015 roku (bankowy tytuł egzekucyjny – k. 63).

Postanowieniem z dnia 25 maja 2015 roku referendarz Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie nadał ww. tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności (postanowienie – k. 64-67).

Dnia 21 września 2015 roku (...) Bank (...) S.A. w W. jako komandytariusz wniósł aportem do (...) sp. z o.o. sp.k. wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów, a wynikające z zawartych przez (...) Bank (...) S.A. w W. umów kredytowych, obejmujące roszczenia o spłatę kapitałów tych kredytów oraz roszczenia o wszelkie świadczenia uboczne związane z tymi kredytami. Wniesienie aportem wierzytelności odbyło się przez zmianę umowy spółki w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza M. W. (Rep. (...)). Następnie, w dniu 21 września 2015 roku (...) Bank (...) S.A. w W. oraz (...) sp. z o.o. sp.k. zawarły umowę sprzedaży udziałów (...) sp. z o.o. oraz umowę przeniesienia ogółu praw i obowiązków komandytariusza (...) sp. z o.o. sp.k. Na mocy ostatniej umowy (...) sp. z o.o. s.k.a. stała się komandytariuszem spółki (...) sp. z o.o. sp.k. Uchwałą z dnia 24 września 2015 roku wspólnicy (...) sp. z o.o. sp.k. wyrazili zgodę na wycofanie przez (...) sp. z o.o. s.k.a., komandytariusza, wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wymagalnych wierzytelności, wynikających z czynności bankowych, których stroną był (...) Bank (...)

S.A. Tym samym (...) sp. z o.o. s.k.a. weszła w miejsce banku (...) S.A. jako wierzyciela (umowa sprzedaży udziałów – k. 45-49; umowa przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza – k. 50-53; akty notarialne – k. 57-60).

Dnia 25 września 2015 roku (...) Bank (...) S.A. w W. na podstawie umowy przeniesienia portfela zbył przysługującą mu względem pozwanego A. D. wymagalną wierzytelność na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. zarządzany przez (...) S.A. z siedzibą w W., a reprezentowanym przez osoby działające w mieniu (...) S.A. z siedzibą we W. (umowa przeniesienia portfela – k. 54-56).

W dniu 09 października 2015 roku (...) S.A. z siedzibą we W., w imieniu powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) z siedzibą w W., zawiadomił pozwanego A. D. o cesji wierzytelności pieniężnych z tytułu umowy kredytu nr (...) przysługującej bankowi (...) S.A. w W. i jednocześnie wezwał do natychmiastowej spłaty przedmiotowego zadłużenia (zawiadomienie – k. 62).

Na dzień 23 marca 2016 roku zadłużenie pozwanego A. D. wobec powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) z siedzibą w W. z tytułu umowy o kredyt nr (...) wynosiło 89.885,19 zł, w tym 75.590,11 zł tytułem niespłaconego kapitału kredytu, 14.295,087 zł tytułem odsetek (wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wraz z pełnomocnictwem – k. 30-31).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów oraz niekwestionowanych twierdzeń stron. Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym na okoliczność określoną dyspozycją art. 245 k.p.c., przy czym żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności, ani nie wzbudziły one wątpliwości Sądu co do czasu i miejsca ich powstania. Podkreślić przy tym należy, iż stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo jest zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie umowa kredytu ani wymagalność długu nie były kwestionowane przez pozwanego. Zawarta umowa o kredyt gotówkowy była zgodna z przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego. Jednocześnie pozwany nie wywiązał się z jej postanowień, zalegając ze spłatą rat. W konsekwencji umowa została skutecznie wypowiedziana przez bank, a po stronie pozwanego powstał obowiązek spłaty całej kwoty zadłużenia wraz z należnymi odsetkami umownymi i dalszymi odsetkami ustawowymi.

Przy bezspornym stanie faktycznym pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Niezasadny był zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy zawartej w dniu 15 maja 2009 roku, zważywszy na przerwanie biegu przedawnienia przez podjęcie czynności zmierzających bezpośrednio do dochodzenia i zaspokojenia roszczenia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia jak również przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Czynność powodująca przerwanie biegu przedawnienia musi być skuteczna. Powód wykazał w toku procesu, że do przerwania biegu przedawnienia roszczenia doszło kilkakrotnie w związku ze złożeniem przez poprzednika prawnego powoda, (...) Bank (...) S.A. w W. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...). W dniu 26 lutego 2015 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy dla warszawy Pragi – Południe w Warszawie postanowieniem z dnia 25 maja 2015 roku (sygn. akt I Co 1699/15) nadał klauzulę wykonalności. Termin przedawnienia zaczął więc biec ponownie od 25 maja 2015 roku. Należy w tym miejscu powołać pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Kolejną czynnością podjętą przez powoda, przerywającą bieg terminu przedawnienia, było złożenie

w dniu 23 marca 2016 roku pozwu o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny.

Jednocześnie, Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż znane jest mu stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 09 czerwca 2017 roku, w sprawie o sygnaturze akt III CZP 17/17 (teza: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem), ale poglądu tego nie podziela. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki. Nabywca przy cesji wierzytelności wchodzi w sytuację faktyczną i prawną zbywcy. Jeśli zbywca wykorzystał przysługujące mu na podstawie przepisów prawa uprawnienia to nie może on zostać tego pozbawiony, niezależnie od tego czy w dacie podjęcia czynności przerywającej bieg przedawnienia on sam nie mógłby korzystać z uprawnienia do jej podjęcia. Powód podjął w odpowiednim terminie czynności i skutek przerwania biegu przedawnienia nastąpił.

Mając na uwadze powyższe, należy zgodzić się ze stroną powodową, iż na skutek podjętych czynności nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia a roszczenie może być skutecznie dochodzone przed sądem. Pozwany w toku procesu nie kwestionował natomiast wysokości dochodzonej kwoty a wyliczenia podane przez powoda należy uznać za prawidłowe. Na zasądzoną kwotę główną w wysokości 89.885,19 zł składało się zadłużenie z tytułu kredytu w wysokości 75.590,11 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 14.295,08 zł. Od skapitalizowanych kwot odsetek umownych należą się powodowi dalsze odsetki ustawowe od daty wniesienia powództwa (23 marca 2016 r.) do dnia zapłaty w oparciu o art. 482 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłuższej sumy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca proces zobowiązania jest zwrócić stronie wygrywającej koszty postępowania. Na koszty poniesione w toku postępowania przez powoda w wysokości 6524 zł złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1124 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w kwocie 5400 zł, która to kwota jest zgodna z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Zarządzenie:(...)